

LASĂ-MĂ SĂ TE VĂD | monodramă

(fragment)

Personaje:

Maya – femeie, 28 ani, vânzătoare; pe fondul unei structuri nevrotice, dezvoltă o tulburare de identitate de tip disociativ, discursul ei fiind întrerupt de cel al vocii pe care uneori o și aude.

Vocea interioară a Mayei – deși nu este vorba despre un personaj distinct, el apare ca atare, având identitate proprie. În momentul în care vocea interioară vorbește, Maya iese din sine, se descentrează.

Maya: Ca să vedeți și voi că se poate: ieri am fost la țigani. Și mi-am luat două tricouri. Unul trist și unul vesel. Am stat trei ore să le caut.

(Bağă mâna pân' la umăr, trage cu putere și întoarce gră-mada.)

Asta de vreo, să zicem de cel puțin 20 de ori pe oră, deci de 60 de ori. Pot s-arunc halterele de sub pat. Se uita țiganca la mine și mai-mai să nu mă mai lase să cotrobăi în mal-dărul ei de catrafuse. I-am făcut dezordine și până la urmă le-am găsit. Sunt foarte frumoase. Deosebite. Dacă vreți, vă fac o descriere în detaliu. Sigur o să fiți uimiți că se poate! Deci, să vă spun despre tricourile mele care mă vor scoate din i-zo-la-re.

Unul e alb.

Celălalt e negru.

Vocea: Fără comentarii. Alb – negru. În sfârșit ceva concret. Hai că poți! Hai că poooooți!

Maya (E îmbrăcată în tricoul negru.): Îmi iau tricoul negru și plec. E dimineață, aerul rece îmi dă una peste față și mă face să-mi pară rău că nu mai am și altceva pe mine. Mi-e frig de mor. Mi-e frig și toți oamenii de pe stradă se uită la mine și văd cum îmi tremură fiecare mușchi, se uită atenți la pielea mea de găină, cu părul ridicat și zburlit. „Heeee, e pielea MEA de găină! Vezi-ți de păsările tale de curte!”. Pffuuu, am renunțat la toate hainele și-acum mai am puțin și fac pe mine de frig. Și toți ăștia se uită la mine ca curca-n lemne, de parcă n-ar mai fi văzut în viața lor un om care tremură.

Iulia Sidon a absolvit Facultatea de Psihologie și Științele Educației, Universitatea „Babeș-Bolyai”, în anul 2008, și de atunci lucrează ca psihopedagog, având grijă ca și copiii cu deficiență de auz să învețe să comunice prin intermediul limbajului verbal. Pasionată de lectură și de scris, a continuat studiile la Brașov, înscriindu-se la programul de masterat „Inovare Culturală” din cadrul Facultății de Litere a Universității „Transilvania”.

N-am nici ciorapi, cine-ar fi zis că în iunie o să fie așa frig? Doar îi prevăzusem în garderobă: două perechi de ciorapi. Azi i-aș fi luat pe ăia negri dacă aș fi știut. Negru din cap până-n picioare. Dar nici nu i-am cumpărat încă. Ce nevoie să ai de ciorapi când afară te-aștepți la douăzeci de grade? Da, duduie dragă, poți să te uiți tu la mine cât îi vrea, tot fără ciorapi o să mă găsești și peste cinci minute, și peste trei ore. Și tot tremurată. N-am de gând să mă iau la trântă cu vara. Vara-i vară și vara nu se poartă ciorapi.

Și mai e unul cu sparanghelu' zbârlit la opt dimineața în stație. Normal, când toate fufele au ciorapi și una n-are, domnul e fericit. Masculul din el se trezește și fără a doua cafea. Da, nene, poți să vii mai aproape dacă vrei. Poate-ai vrea să pui și mâna, vino, vino, o să te-aștept cu o surpriză. O maaare surpriză. Da' nu vine, al naibii. Se uită și el, un pic mai evoluat decât curca. Și șoferul nu mai vine.... Și mie mi-e frig rău. Grea tărașenia asta cu două tricouri.

Vine, urc. Mă așez pe scaunul din stânga, la geam. Mă uit prin sticla murdară de grăsimi diverse și văd numai culori. Grăsimi și culori, un început de zi perfect echilibrat. Una damă roz, una damă verde cu galben plus ștrasuri multicolore, o alta maro, ștearsă, colega ei cenușie, cu fusta până-n pământ și câteva puștoaițe cu tricouri largi și pline de insigne. Eh, caută în mesajele desenate pe tricouri ce nu gălesc (încă) altundeva. Ehhh, puștoaițele astea-s viitorul. Până n-or trece și ele la culoarea roz și la năsturei bombonei legați la ciucurei.

Vocea: Maya dragă, aș zice că ești pierdută. Zău că aș zice asta, da' nu mă lasă o voce din capul meu. Hahaha, ce crezi tu? Că numai tu auzi voci? Și vocile aud voci, să știi.

Dar să știi că nu ești deloc pierdută. Și faza e că tu știi cel mai bine treaba asta. S-ajungi tu să te dezbraci vorbind despre haine e ceva. Uitați-vă bine la ea: habar n-are ce face, dar face. Se duce-nainte fără carnet. Și dacă ar cădea non stop în gol, în gropi, ea tot nu și-ar da seama ce face. Se duce înainte și-o dă întruna cu hainele ei de la țigani. Fără să înțeleagă încă unde o să ajungă. Încă. Dar mai e un pic. Un piiiiiic...

Maya: Am spălat rufe, ca tot omu', sâmbăta dimineața. Dar am avut o problemă destul de mare de data asta. Aveam doar două culori, cam incompatibile ele așa una cu cealaltă. Adicătelea, dacă te-apuci să citești pe punga de detergent sau în cărticica cu multe sfaturi a mașinii de spălat, ai să vezi acolo că-ți recomandă să nu combini aiurea, că s-ar putea să rămâi fără hainele frumos colorate ale sezonului de vârf. No, albul cu negrul tricourilor mele nu prea s-au înțeles. Unul s-a făcut gri și unul s-a spălăcit și parcă l-a bătut soarta cu făcălețul, în mod repetat, 10 ani. Am două tricouri vechi. Vorba vine. Vechi, vechi, dar la fel de bine sunt și noi. Că-s altfel. De fapt, am alte două tricouri noi, fiecare cu mama lui. Tricouri cu mamă, fără culori. Iar eu am rămas și fără mamă și cam dezbrăcată... Mă rog, nu zice nimeni că nu pot să ies așa afară. Până la urmă, pe cine ce interesează dacă albul meu e imaculat sau nu? Puritatea, limpezimea, claritatea, desăvârșirea imaculată a tricoului de la țigani. Să fim serioși.

De-aș avea tupeu să ies fără.

Vocea: *Nu tupeu îți trebuie ție, dragă Maya. Că ți-a dat multe kilograme maică-ta când te-a făcut. Răbdare îți trebuie. Ca și vouă, care vă uitați la noi. Da, da, suntem două, chiar dacă ea crede că e doar una. Suntem două și încercăm, care cum poate, să ne dezbrăcăm acilișea, pe scenă. Mă rog, ea încearcă, eu doar fac mișto de ea pe ici, pe colo. Că n-ar putea să ajungă acolo dacă n-aș întrerupe-o din când în când. Oamenii gândesc prea mult. Mulți au nevoie de voci care să-i facă să tacă din gură. Ei, na, nebunie. Dacă o fi măcar unul fără voci, eu mă sinucid aici în fața voastră. Dau cuvântul de onoare. Dar nu e. Toți o auziți. Numai că la unii se aude cu bruiia, la unii vin alte unde peste ea, iar în unele cazuri ați dat pur și simplu volumul la minim.*

Dar voi vă descurcați bine așa. Probabil. Voi știți.

Maya mea face altfel: își cumpără tricouri vesele și triste.

Maya: Am aberat mult cu tricourile alea. Nici detergentul nu le mai face față. Cred că sunt pătate pe vecie și poate n-a fost cea mai bună idee, asta cu doar două tricouri în garderobă. Trebuie căutată altă soluție, cumva, undeva, cu cineva.

Sau nu. Poate trebuie pur și simplu să ne dezbrăcăm. De tot, da, da, de tot.

Să renunțăm în primul rând la push-up-uri și la bikini cu centură pentru eliminat burtici iluzorii. Să ne putem privi țâțe în țâțe și burtici în burtici, picioare în picioare, dosuri în dosuri. Și așa mai departe, cu toate cutele și pliurile inventate, unele văzute și știute, altele poate nedescoperite nici măcar de purtători.

Hai să încercăm ceva. Tu, de colo, uită-te în ochii mei. Da, da, tu, hai, că nu te mănânc.

Uită-te la mine. Ce vezi? O femeie? Buuun, înseamnă că faci deja diferența, ești mare, bravo, bravo.

(Maya se uită pentru un minut în ochii spectatorului ales.)

Ești opac, băiete. Ai ochii cenușii, și nu de la mama natură, ci de la atâtea haine și stratouri. Bine, știu că nu-ți

pui hainele pe ochi, da' ai înțeles tu ce am vrut să zic. Dacă tot am intrat într-un contact, măcar să-ncerc să-ți zic ce văd. Poți să spui și tu. Dar mai bine invers. Știi? Spune-ți ție! Nu, nu ce vezi la mine, că deja am înțeles că o femeie. Spune-ți ce vezi la tine.

(Maya îi face cu o ochiul.)

Vocea: *Ui' la ea, mititica! Eu v-am zis de la început. Pierdută, pierdută, dar cu haltere sub pat.*

Maya: Am o prietenă foarte bună. A fost ieri la mine în vizită, la cafea. Vorbesc cu ea despre orice. De la sex până la Dumnezeu și cum universul ăsta mare e în fiecare. Nu mă plictisesc niciodată cu ea. Mă liniștește. De fapt, nu pe mine mă liniștește. Îmi liniștește partea aia a creierului fericită. Fericiți cei săraci cu duhul. Da, da, asta era. Partea mea fără duh, aia.

Fata asta cică e empatică. Așa ca mine.

Ne privim în ochi și comunicăm dincolo de cuvinte.

Sufletul meu ajunge la sufletul ei.

Inima mea se deschide de la atâta privire sinceră.

Ieri, după ce a plecat de la mine, mi-a ieșit un herpes.

Lehamite de privire goală, nevoie mare de dat jos tot.

Nu se mai poate așa.

Să ne-nțelegem: nu fac nicio pledoarie. Dar dacă tot o facem, treaba asta cu dezbrăcatul de cum vrea mama să fiu, cum vrea iubitul să-l privesc, cum vrea prietena s-o ascult, cum vrea tata să gândesc, de ce să n-o facem pe bune?

Vocea: *Când i-or fi venit ei ideile astea? Când era mică avea-n cap numai... nici nu mai țin minte. Nu mi-a fost ușor deloc cu ea. Deloc, deloc. Îmi scăpa printre degete ca un pește alunecos. Când ziceam și eu c-am prins-o de tot și gata, s-a dus cu ea și rămân numai eu, cum făcea o nu știu ce magie de-asta de-a ei și țup, sărea într-un picior, scuturându-se de mine. Habar n-avea. Dar eu aveam, că deh, eu știu. Eu știu tot. Nu mă înțelegeți greșit, n-am de gând să scap de ea de tot. Dacă n-ar fi ea, n-aș fi nici eu. Dar câteodată obolesc până și eu. Și atunci aș vrea să o trimit în vacanță.*

Maya: Mi-e frig. Mi-e frig numai când mă gândesc să-mi arunc tricourile mele de la țigani. Oare n-aș găsi ceva, orice, care să-mi țină de cald, dar care să nu mă acopere? Un soi de pelerină invizibilă cu încălzire declanșată automat când m-apucă frica.

Un gadget nou pentru toți oamenii friguroși. A se-nțelege fricoși.

De-aia zic, țigani ăștia geniali, cu hainele lor de firmă, oare n-or avea prin grămezile lor o pelerină cu buton? Un singur buton, fără reglarea temperaturii. De temperatură mă ocup eu. În funcție de câtă spaimă trezește-n mine Spaima femeilor, nenea de la șase.

